

Chamtivost mi říká pane. Možná byl Kaz poněkud domýšlivý, když něco takového tvrdil. Protože teď byla chamtivost ve službách Van Ecka. Činila se, seč mohla, aby překonala Kazovu nevoli a dostala ho tam, kde ho Van Eck chtěl mít.

Dvacet milionů *kruge*. Co je tohle za práci? Kaz nevěděl nic o špionáži ani o vládním pletichaření, ale v čem může být ukradení Bo Yul-Bayura z budovy Ledového paláce jiné než vyloupení kupeckého trezoru? *Inu, je to ten nejlépe chráněný trezor na světě*, připomněl sám sobě Kaz. Bude potřebovat specializovaný tým lidí, které nezastraší reálná možnost, že se odtamtud třeba už nikdy nevrátí. A tyhle lidi v žádném případě nedokáže dát dohromady jenom z Gaunerů. Talenty, které na tuhle práci bude potřebovat, nemá všechny ve svých řadách. To znamená, že si bude muset krýt záda ještě víc než obvykle.

Ale kdyby se jim to skutečně podařilo, i potom, co by Per Haskellovi vyplatil jeho podíl, by měl dost na to, aby všechno změnil. A konečně by se mohlo začít naplňovat to, po čem touží od chvíle, co se srdcem přetékačím pomstychtivostí vyvlekl své tělo z posledních sil z mrazivého moře a plácl sebou na přístavní molo. Konečně by mohl Jordieho pomstít.

A mělo by to i další výhody. Rada Kerchu by mu byla zavázána, nemluvě o tom, jakou slávu by mu takový husarský kousek zajistil v Barrelu. Vniknout do nedobytné budovy Ledového paláce a vyfouknout z této bašty fjerdské šlechty nejváženější poklad, a to přímo pod nosem slovně fjerdské armády? Ne, pokud by měl něco takového na svém kontě a k tomu takovou hromadu peněz v kapse, Pera Haskella už by nepotřeboval. Byl by svým pánem a mohl pracovat sám na sebe.

Ale něco tady nehrálo. „Proč já? Proč Gauneři? Je mnoho zkušenějších lidí.“

Mikka se rozkašlal, Kaz si všiml krve na jeho rukávu.

„Posaď se,“ nakázal mu Van Eck jemně, přitom mu pomohl na židli a nabídl mu svůj kapesník. Mávl na strážného. „Vodu.“

„Takže?“ vybídl ho Kaz.

„Kolik vám je let, pane Brekkere?“

„Sedmnáct.“

„Od svých čtrnácti let jste nebyl zatčen, a protože jsem přesvědčen, že nejste o nic poctivější v dospělosti, než jste byl v dětství, usuzuji, že disponujete právě tou dovedností, již nyní nejvíce potřebuji: nenecháte se chytit.“ Rty mu zkřivil ironický úsměv. „A je tu také ona záležitost s mým DeKappelem.“

„Rozhodně nevím, o čem je řeč.“

„Před šesti měsíci z mého domu zmizel originál DeKappela, měl hodnotu dobrých sto tisíc *kruge*.“

„To je velká ztráta.“

„To je, zvláště když jsem byl ujištěn, že je má obrazárna neproniknutelná a zámky na dveřích jsou zabezpečeny proti vloupání.“

„Jistě, opravdu si vzpomínám, že jsem o tom četl.“

„Ano,“ připustil Van Eck se sotva znatelným povzdechem. „Pýcha je nebezpečná věc. Dychtil jsem se pochlubit svým majetkem, ukázat, jak daleko jsem ochoten zajít, abych ho uchránil. A přesto, navzdory všem ochranným opatřením, navzdory psům, alarmům a těm nejuvěrnějším zaměstnancům v celém Ketterdamu, je mé plátno pryč.“

„Upřímnou soustrast.“

„Musí se časem objevit na nějakém světovém trhu.“

„Možná už má zloděj kupce, kteří se předhánějí, kdo za něj zaplatí víc.“

„To je samozřejmě také možnost. Ovšem přikláním se k názoru, že onen zloděj měl pro krádež svůj vlastní důvod.“

„A tím důvodem bylo podle vás co?“

„Dokázat, že je té krádeže schopen.“

„To bych považoval za velmi hloupý hazard.“

„Inu, kdo ví, jaké jsou důvody lupičů?“

„Já rozhodně ne.“

„Z toho, co vím o budově Ledového paláce, soudím, že ten, kdo ukradl mého DeKappela, je přesně tím, koho na tuto práci potřebuji.“

„Tak pak byste udělal nejlépe, kdybyste si ho na tuto práci najal. Nebo ji.“

„Bezesporu. Já se ovšem budu muset spokojit s vámi.“

Van Eck upřeně sledoval Kaze pohledem, jako by doufal, že mu v očích nalezne vepsané doznání. Po dlouhém, pátravém mlčení se zeptal: „Jsme tedy dohodnuti?“

„Ne tak rychle. Co se stalo s tou hojičkou?“

Van Eck vypadal zmateně. „S kým?“

„Povídal jste, že jste tu drogu dali grišovi z každého řádu. Mikka je vlnostrůjce, takže eterálčík. Materiálčík vyrobil to zlato. A co se stalo s tou korporálčíci? S tou hojičkou?“

Van Eck sebou nepatrně škubl: „Šel byste laskavě se mnou, pane Brekkere?“

Kaz nedůvěřivě vyšel za Van Eckem z knihovny, očima pošilhával po Mikkovi a strážích. Van Eck ho vedl chodbou. Dům na první pohled přetékal bohatstvím – zdi obložené tmavým dřevem, na podlahách nablýskané černobílé dlaždice, vše vkusné, dokonale uměřené a zručně vyrobené. Celé to však zvláštním způsobem připomínalo márnici. Opuštěné místnosti, zatažené závěsy, nábytek zahalený bílým plátnem – to vše vytvářelo ponurý, chladný dojem bohem zapomenuté mořské krajiny s plovoucími ledovými krami.